

Szarka Károly

Az elpusztíthatatlan

Életemben először költöztem be egy olyan szobába, amelynek az ablaka a gangra néz. Bárki, aki a gangon lassú léptekkel elsétál, láthat öltözködés közben, vagy amikor alsónadrágban ülök a gép előtt, vagy mittudomén, mit csinálok éppen, hacsak el nem húzom a függönyt. De akkor meg sötét van, és nemcsak engem nem látnak, hanem én sem látok semmit. Nem örültem a gangra néző ablaknak, viszont olcsó volt a bérleti díj.

A gangra néző ablakkal kapcsolatban egy másik dolog is nyugtalanított, történetesen az, hogy nincs rajta biztonsági rács, így nemcsak hogy bárki beláthat, de ha éppen nyitva van az ablak, és a nyári kánikulában bizony nem árt kinyitni, bárki be is léphet a szobámba. Bemászhat, amikor alszom, elcsórhatja a laptopomat, ha éppen a konyhában vagyok, vagy mondjuk a vécén ülök. Ennek már a fele sem tréfa, gondoltam, és szóltam a tulajnak, hogy szereltessen már oda valami rácsot.

A rács felszerelése meg is történt, bár biztonsági rács helyett inkább dísrács volt, amit az ablakomra kaptam, de a lényeg, hogy legyen ott valami, és lett. A rácsot egyébként ugyanaz a bajszos ember szerelte fel szintén bajszos társával, aki később a szorgalmasan és kitaratóan szívárgó vécénket is kezelésbe vette, nem túl sok sikerrel.

A teljes biztonságom érdekében nem az ablakra helyezett rács volt az egyetlen fontos intézkedés, sokkal égetőbb és hamarabb megoldandó problémának tűnt a bejárati ajtó, illetve az én ajtóm zárjának lecserélése. Ugyanis a lány, aki előttem lakott a szobában, és állítólag meglehetősen labilis idegrendszerrel rendelkezett, üdvöztető kiköltözésekor magával vitte a kulcsokat.

A főbérlő egy ismerősét, Laci szerelőt hívta a szobám ajtajának zárcseréjéhez. Egy igazi profit, a család barátját, a család szerelőjét. Az ilyen Laci szerelők mindenhez értenek, amolyan ezermesterek, igazi polihisztorok. Ahogy az ablakrácsot felszerelő és a vécé szívárgását orvosolni próbáló bajszos, úgy Laci szerelő sem csak egy területen számít szaktekintélynek. Ráadásul nemcsak szerelő, hanem tulajdonképpen humorista is, az amatőr stand-up comedy parlagon heverő csillaga.

Hosszabb ideje a lakásban lakó bérlőtársaim mesélték, hogy amikor annak idején a bojlert szerelte, Laci szerelő megosztott velük egy gyilkos macskáról szóló történetet. Az intelligens házi kedvenc egy bűntény szálaait felgöngyöltve nemcsak hogy megtalálta az elkövetőt, de mint önbíráskodásra hajlamos cica, meg is ölte!

Ha a Laci szerelő által elmesélt történet igaz, és miért is lenne okunk kételkedni Laci szerelő igazában, akkor a gyilkos macska létezése üde színfolt egy olyan világban, ahol a macskák még csak egérfogásra sem veszik a fáradságot, bár ebben nyilván komoly része van a Tom és Jerry macskatársadalmat súlyosan lejárató egérpárti világkampányának is.

Kíváncsian vártam a Laci szerelővel való találkozást, a főbérlőm előre jelezte, hogy mennyire jó arc, és hogy biztos kedvelni fogom. A lépcsőház harmadik emeletére egy testes, nagydarab, hosszú hajú, harminc és negyven közötti férfiember mászott fel. Igazi szerelő. Hogy villanszerelő, zárszerelő vagy víz-szerelő, az teljesen mindegy, mondom, az ilyen Laci szerelők minden területen vérprofik.

Maga a művelet perceket vett csak igénybe, egy ilyen ócska zár lecserélése gyerekjáték a mesternek. De a lakásból kilépve a gangon azért ízelítőt kaphattam Laci szerelő izgalmas és mókás kalandjaiból is. Történt, hogy egyszer Újpestre hívták egy nagyobb lélegzetvételű szerelési munkához. Kovácsoltvas kapu, jómódú család fényűző villája. A melő több millió forintot jelentett, természetesen zsebbe.

Ennyi pénzt persze még a milliomosok sem fizetnek ki olyan könnyen, és főleg nem szívesen. Laci szerelő az utca végén álló autója felé ballagott kollégájával, amikor hirtelen négyen támadtak rájuk. Természetesen mind a négyen cigányok – a jó sztorihoz szükség van a sztereotipizált ellenségképre. A rablókat természetesen a pénz visszalopására bérelte fel a jómódú megbízó.

A mi Laci szerelőnk persze nem esett kétségbe. Nem, őt nem olyan fából faragták! Pedig négy támadó szemben két potenciális áldozattal előre borítékolhatná a végeredményt, de nem, ebben az esetben szó sem volt ilyesmiről. Az egyik útonálló kezdésként egy akkora jobbegyenest kapott Laci szerelőtől, hogy fél szemére megvakult az ütéstől!

Ennyi viszont még nem elég a győzelemhez. Laci szerelő egy másik rabló oldalába akkorát rúgott, hogy a támadóból lett szerencsétlen áldozatnak egyrészt eltörtött néhány bordája, másrészt átrepült a mellettük parkoló Lada tetején! Ez már tényleg filmbe illő. Laci szerelő büszkén ecsetelte, hogy munkája során oly sokszor biciklizett hegynek felfelé, hogy iszonyatosan erős lábizmokat sikerült növesztenie amúgy is iszonyatosan erős karizmai mellé.

A megvakult fickó, illetve a Lada tetején átbukfencező, törött bordájú srác példájából okulva a banda tagjai természetesen elvesztették harci kedvüket, ahogy a Bud Spencer- és Terence Hill-féle vígjátékokban a gonosz rablók/kaló-zok/bérgyilkosok szokták. Az esetet egy közeli bank biztonsági kamerája rögzítette, a videofelvételen a helyszínre érkező rendőrök többször visszanezhették a civil önvédelem eme példás megnyilvánulását.

Én csak annyit kértem Laci szerelőtől, hogy tegye már fel a youtube-ra a videót, hadd lássa ország-világ, de kéréssem túlságosan naivnak bizonyult, ezek ugyanis titkos rendőrségi felvételek, nem nézheti meg csak úgy őket bárki emberfia. És a biztonság tényleg fontos tényező: hiába jegyezhette meg valaki Laci szerelő autójának rendszámát és próbálja lenyomozni a lakhelyét, nem fog neki sikerülni, ugyanis Laci szerelő forgalmi engedélyében nem szerepel a lakcíme. Laci szerelő elpusztíthatatlan.

Attila a gangon

A Nagykörút lüktetését még éjszaka is éreztem, pedig egy utcával beljebb laktam. A villamosok és a buszok dübörögve törtek át a falakon. A Hógyes Endre utcában volt az albérletem. Utánanéztem, híres orvosról nevezték el ezt az utcát, de korábban Rákos utca volt a neve, és itt lakott Nemeček Ernő családja.

Vasárnap délután volt. A lánnyal átsétáltunk az Iparművészeti Múzeumba. Ő korábban már látta, nekem pedig már csak azért is kötelességem volt megnézni, mert a tózsomszédságában laktam. Megérte, bár megvolt benne az a magyarországi múzeumokra általában jellemző áhítat, hogy jaj, múzeumban vagyunk, kussoljunk, ne hajoljunk olyan nagyon közel a vitrinhez, ne lépünk rá arra a hülye szőnyegre, ha oldalról is meg akarjuk nézni a kiállított tárgyat, a több száz évvel ezelőtt készült Európa-térképet.

Vasárnap délután nehéz kocsmát találni Pesten. Nincs nyitva mindegyik, nincs meg a válogatás szabadsága, mint a hét többi napján. Csak azok a kocsmák vannak nyitva, ahova éppen nincs kedve beülni az embernek. Valamelyikbe mégis beül persze, hiszen nincs más választása. Beültünk a Wesselényi utcai Buborék sörözőbe, a kocsmá kirakati ablakába, amit vidékről jött gyerekeként olyan különleges, pesties dolognak képzeltünk. Ugyanúgy, mint a galériákat: élveztük, hogy Pesten majdnem minden kocsmának van galériája. Aztán átsétáltunk a Dohány utcába, az Akácfa sörözőbe, egy ideig ott maradtunk, és oda mentünk vissza, miután a Blaha Lujza téren begyűjtöttük Konrádot. Úgy volt, hogy aznap este Konrád nálam fog aludni, mielőtt az éjszaka közepén továbbutazik Ferihegyre.

Konrád letette csomagját az asztalunk mellé, és hozott egy kört. A lány és én akkor már jó néhány korsó sörön és némi kis pálinkán is túl voltunk. A lány is hozott még egy rundot, aztán én is. Nem kevés sört ittunk meg. Későre járt, amikor visszatértünk az albérletembe, a Hógyes Endre utcába. Konrád amúgy is nálam aludt volna, a lány pedig önkényesen eldöntötte, hogy ő is nálam fog aludni. Az alvástól viszont akkor még messze voltunk, bömböltettük a zenét, boroztunk. Csak a lakótársam aludt a szomszéd szobában, bár szinte biztos voltam benne, hogy fel-felébred a zajokra.

A lány kiment a gangra rágyújtani – nem akartam, hogy a lakásban dohányozzon. A szobám barátságos melegéhez képest a gangon januári hideg fogadta. Enyhe január volt. Miközben cigarettára gyújtott, a gangon megpillantotta József Attilát, aki szinte hangtalanul osonva az egyik lakás ajtaja felé tartott. A lány cigarettával kínálta Attilát. A költő végtelen szomorúsággal a hangjában megköszönte, de udvariasan visszautasítva közölte vele, hogy éppen leszokóban van. A lány visszajött a szobába, beszámolt Konrádnak és nekem az Attilával való váratlan találkozásáról a gangon. Tovább boroztunk.

Hajnali három körül elkísértem Konrádot a Blaháig. Konrád onnan folytatta útját a repülőtér felé, én pedig visszatértem az albérletbe. A lány a laptopom előtt ült, zenéket keresett. Beléptem a szobába, töltöttem magamnak még egy pohár bort, megittam, aztán ledőltem az ágyra. A lakótársam a másik szobában aludt. A lány felállt a székből, mellém feküdt az ágyra, fejét a karomra hajtva. Tudtam, hogy mellém fog feküdni és a fejét a karomra fogja hajtani. Ránéztem

és megcsókoltam. Biztosítottuk egymást, hogy ami most következik, egyszeri alkalom lesz, kötelezettségek nélkül. A lakótársam a másik szobában, mint később kiderült, mindent hallott.

Reggel mindketten, a lány is és én is borzasztó másnaposan ébredtünk, és egyikünk sem akart bemenni dolgozni. Sokáig gondolkodtunk, hogy mit üzenjünk a főnökünknek (ugyanazon a munkahelyen dolgoztunk). Az „itt fekszik az ágyamban és még mindig nagyon részeg” megindító őszintesége ellenére sem tűnt megfelelő indoklásnak a munkakerülésre, így hát hirtelen jött betegség, illetve gyomorrontás lett a magyarázat a távolmaradásunkra.

Először is kávé kellett. Bármennyire is szégyelltem, az albérletben nem volt kávéfőző. Mindenképpen fel kellett kelni, felöltözni, kilépni az enyhén hűvös januári Nagykörútra, és elmenni valahova kávézni. Aztán valamit ennünk is kellett. Délután a Múzeum körút egyik antikváriumában vásároltunk könyveket, olcsón. Igyekeztük sokkal tartalmasabban eltölteni a napunkat, mint ha be-mertünk volna dolgozni a munkahelyünkre.

Majdnem egy évig laktam a Hőgyes Endre utcai albérletben. Abban az utcában, ahol Nemeček Ernő családja is lakott. Én soha nem találkoztam József Attilával, bár soha nem mentem ki rágyújtani a gangra. Ha találkoztam volna vele, nem is tudtam volna cigarettával kínálni. Azóta már biztos le is szokott.

Félelem

Lépcsőre tekeredő kígyó a tömeg
Halott testek közé zárva fáradt testem
Spontán merevedés a reggeli metrón
Szürke émelygő napfény most az én Pestem

Nem terítem rá mosolyom lepedőjét
Nagy, szürke félelem kis, szürke nap alatt
Csak egy zöldebb holnap fái nyomják majd szét
Az ősz hajszálaból szótt durva falakat